

UNITATEA VALAHICĂ A EUROPEI – IDEALUL PUBLIC AL ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Cercetător George Liviu Teleoacă

Moto: Aș vrea să văd realizat un proiect pentru prosperitatea spirituală a românilor, ... Trebuie să fim convinși că „la început a fost cuvântul”.

Acad. Ion Aurel Pop

Noi, românii, ne-am răspândit cu un entuziasm de parcă nu doar România, ci toată Europa ar fi a noastră. Nu numai că purtăm în noi această predispoziție, dar Europa, chiar, este a noastră, fiindcă Europa întregă este de esență valahică.

În beneficiul adevărului științific, spre știința noastră și a tuturor, a venit timpul să

clamăm, sus și tare, că oriunde ne-am afla în Europa ne simțim acasă, întrucât neamurile europene au originea noastră valahă, chiar dacă vorbesc zeci de limbi și sute de dialecte diferite. Suntem națiunea matcă, și prin urmare, purtăm toate potențialitățile celorlalți.

Ca dovadă că am continuat să fim ceea ce suntem încă de la facerea lumii civilizate, e oportun să reținem că până, și în evul mediu, regalitatea normandă s-a întemeiat prin știința, efortul și curajul dacului carpatin Rolo, fără de care istoria Europei ar fi fost cu totul alta

(<http://www.formula-as.ro/2017/1287/societate-37/dacii-din-normandia-rollo-lupul-cel-vestit-22926>). Anterior, în perioada antichității, vocația de întemeietori a vlahilor de la Dunărea de Jos a fost recunoscută și de arheologii spanioli, care au arătat că pe la anul 300 î.Hr. niște iliri dunăreni, *Ilercavonii*, *Ilergeții* și *Indigeții*, se aflau, deja, în componența populațiilor iberice (http://en.wikipedia.org/wiki/File:Iberia_300BC.svg). Și mai timpuriu, în epoca bronzului, Ligurii, (<http://fr.wikipedia.org/wiki/Ligures>; <https://en.wikipedia.org/wiki/Ligures>), neam cu vechi rădăcini ilirice plantau în Vestul Europei toponime cu rezonanță valahică: *Vilhosc*, *Velasco*, *Vanasque*, *Balasco* etc.

Ca promotori ai civilizației pe baza legilor divine, vlahii au și fost înscriși în Cărțile Sacre ale omenirii, începând cu Rig-Veda, veche de peste trei mii de ani. Numai și numai în virtutea a ceea ce eram cu adevărat, popoarele lumii ne-au denumit *Hiperboreea*, *Axis Mundi*, *Cardines Mundi* sau *Polus Geticus*. Or, ca să avem viitor, trebuie să ne trăim prezentul la cotele de azi, dar ..., dar asumându-ne statutul care ni s-a dat de la facerea lumii. Pentru noi, dar mai ales pentru reușita întregului ansamblu european, trebuie să ne asumăm cu responsabilitate și pe deplin acest statut. Altfel, nu se poate.

Unitatea națiunii europene, atât de necesară redresării noastre, se poate edifica pe temeiuri ontologice, iar printre primii, care au recunoscut la nivel de principiu unitatea de neam a europenilor, a fost chiar Ferdinand de Saussure, întemeietorul lingvisticii moderne, care la cursurile sale, ținute prin anii 1909-1910, a arătat că: „*limba este document istoric; faptul că limbile indo-europene formează o familie ne face să tragem concluzia că există un etnism primitiv, ale cărei moștenitoare, ..., prin filiație socială sunt toate națiunile ce vorbesc astăzi aceste limbi.*” (*Cursul*, pag.227). Gândind din perspectiva înrudirii reale a limbilor, F. de Saussure nu a ezitat să postuleze faptul că toate neamurile acestea alcătuiesc o familie, care își vor regăsi unitatea odată cu recunoașterea neamului matcă, numit *etnism primordial*.

Așadar, unitatea națională a Europei, condiție sine-qua-non pentru viabilitatea Uniunii Europene, va deveni fapt numai dacă se întemeiază pe acest criteriu ontologic de unitate, bine susținut și de gândirea filosofică germană, care, în mod similar, a postulat faptul că Europa s-a dezvoltat pornind de la patria primordială, numită *Urheimat*, care era locuită de poporul primordial, numit *Urvolk*, vorbind limba primordială, numită *Ursprache*.

În deplin acord cu aceste postulări, Marija Gimbutas stabilește pe temeiul dovezilor arheologice că „*România este vatra a ceea ce am numit Vechea Europa, o entitate culturală cuprinsă între anii 6.500 – 3.500 î.Hr ...*”. La rândul său, William Schiller, arheolog american, arată că “*Civilizația s-a născut acolo unde trăiește astăzi poporul român, răspândindu-se apoi, atât spre răsărit, cât și spre apus, ...*”. Alte patruzeci de somități, citate în ultima vreme de numeroase publicații, printre care și BistrițaNews, consolidează aceste concluzii (<http://bistritanews.ro/index.php?mod=article&cat=18&article=17356>) și cu toate acestea nu reușim valorificarea lor, numai fiindcă nu am făcut efortul, obligatoriu pentru fiecare dintre noi, subliniez: pentru fiecare dintre noi, de la opincă la Vlădică, de a cunoaște și de a ști pe de rost aceste concluzii, pentru ca prin tot ceea ce gândim, vorbim și facem să ne comportăm la înălțimea menirii românilor în lume. Ca să putem trăi respectându-ne pe noi înșine, trebuie să ne cunoaștem adevărata identitate, pentru ca în numele ei să ne asumăm misiunea, prin care să dăinuim, fiindcă un neam nu poate dăinui decât devenind util lumii, așa după cum arată (https://sputnik.md/moldova_romania_society/20160425/6207123.html) și politologul rus Bovdunov „*Neamul este comunitatea care trăiește în istorie și are misiune istorică. Dacă neamul nu are misiune în istorie, dispare ca subiect suveran.*”

Prin urmare, ca să trăim ca români, trebuie să ne asumăm misiunea specifică nouă, românilor, și ea decurge din faptul că reprezentăm națiunea matcă a lumii civilizate. Urmându-ne menirea, avem datoria de a ne asuma un anume rol în edificarea și buna funcționare a Uniunii Europene, conștienți fiind de faptul că unitatea în diversitate nu se poate înfăptui altfel decât prin recunoașterea națiunii matcă, această recunoaștere fiind singurul mod, prin care se poate înțelege și conștientiza înrudirea reală a neamurilor europene. Acum în Uniunea Europeană se promovează ideea națiunii civice, dar conștiința europenilor prea este dominată de atașamentul etnic, pentru a nu plasa edificarea națiunii europene la joncțiunea dintre realitățile etnice și imperativele civice. Dată fiind înrudirea etnică reală a neamurilor europene, Etnicul și Civicul în Uniunea Europeană nu se exclud, ci se potențează reciproc.

Spre marea șansă a revigorării Uniunii Europene, explozia informațională a scos și scoate la lumină tot mai multă informație primară, care confirmă concluziile zecilor de savanți, reuniți de convingerea că “*Civilizația s-a născut acolo unde trăiește astăzi poporul român*”.

O asemenea mărturie (informație), pe care o numim primară, fiindcă nu a fost modificată în timp, provenind intactă din epoca, când a fost creată, ne-o oferă Lupoanca de pe Capitoliu. Ca statuie adorată în Forul Roman, ea reprezintă cel mai autorizat document public emis cândva de Antica Romă. Ca operă de artă, ea poartă un mesaj plastic, care certifică pentru întreaga lume adevărata relație dintre micul trib de început al latinilor din Lațiu și neamul românesc. Motivați de profunda lor convingere întemeiată pe faptele trăite și pentru a reda adevărul, latinii au modelat pe corpul Lupei Capitoline penele cu multă meticulozitate, parcurgând șira spinării și linia omoplaților, dar mai ales tot gâtul, care e mai lung decât dimensiunea anatomică, vroid să exprime faptul că Lupoanca de pe Capitoliu reprezintă Stindardul Dacic. Prin eternitatea statuii de bronz, latinii încredințau posterității, în mod public, adevărul că Romulus și Remus s-au format ca întemeietori ai Romei Antice, după ce s-au hrănit la sânul spiritualității de la Dunărea de Jos desemnată de Stindardul cu cap de lup (https://rmj.com.ro/articles/2016.1/RMR_Nr-1_2016_Art-18.pdf). De aici și asemănarea profundă dintre limba latină și limba română, magistral pusă în evidență chiar de un latinist consacrat, dar și intransigent, cum este domnul Prof.Univ.Dr. Ion Coja.

Da, asemănările dintre limba latină și limba română sunt profunde, numai că Lupoanca de pe Capitoliu exprimă prin mijloace plastice, dar în mod clar, că spiritualitatea Stindardului

Dacic este matricea care i-a hrănit pe Romulus și Remus. Nici nu vom mai zăbovi asupra altor controverse, total anacronice și inutile, de vreme ce existența omonimelor româno-latine blochează, la nivel de principiu și definitiv, ideea nefericită că nu numai învingșii împăratului Traian, ci și dacii liberi ar fi învățat latina.

Așadar, adresându-se oricărui privitor Lupoica de pe Capitoliu dovedește, în mod peremptoriu, că pentru latini, ca și pentru toate națiunile europene, națiunea matcă este națiunea celor de la Dunărea de Jos, numiți volohi sau vlaki, tocmai fiindcă s-au ilustrat, încă de la facerea lumii, prin stindardul cu cap de lup, lupul numit și volk.

botul de lup, fapt ce arată că Dragonul și

până în Britania timp de milenii.

Revenim, însă, la Roma Antică, de unde ne-a parvenit o altă informație primară inedită, deosebit de importantă, care deschide calea spre înțelegerea faptului că înrudirea în plan lingvistic a etnonimelor se corelează, în plan antropologic, cu înrudirea etnică a neamurilor ce și-au asumat aceste etnonime. În acest sens, lămuritor este un eveniment relatat de celebrul istoric Theodor Mommsen, în nu mai puțin celebra sa **ISTORIA ROMANĂ**. În volumul I, la pagina 79, autorul consemnează amintirea faptului că descendenții SABINILOR au format un neam nou numit, fie SAFINI, fie SAMNIȚI. Dacă se neglijează sufixul -ȚI, se constată că cele două variante ale noului etnonim sunt înrudite lingvistic cu etnonimul națiunii matcă, SABINI.

În primul caz, litera B a devenit litera F, trecerea B→F fiind întâlnită și în alte situații.

În al doilea caz, litera B a devenit litera M, trecerea B→M, fiind o trecere frecventă și în multe alte limbi. Au apărut astfel două variante pentru noul etnonim, fapt ce arată că trecerea la un nou etnonim nu este restricționată de legități rigide, de unde și concluzia că orice formă de înrudire lingvistică a etnonimelor poate desemna înrudirea etnică a neamurilor, care se identifică prin aceste etnonime.

Această regulă conform căreia înrudirea lingvistică a etnonimelor presupune înrudirea etnică a neamurilor respective, se verifică, însă și pe alte cazuri, așa încât capătă caracter de legitate. În fond, etnonimele decurg din etnonime, ceea ce consolidează, odată în plus, această

Tot în numele acestei spiritualități valahice, întemeietoare de lume civilizată, urmașii dacului întemeietor, Rolo, au moștenit același simbol reprezentat de lupul cu pene, numit și Dragon. Prin Wilhelm I Cuceritorul, descendent direct al dacului Rolo, simbolul Dragon urcă pe scutul heraldic al Londrei, unde ghearele de pasăre, aripile și penele alipite lupului sunt redată cu mare acuratețe (<https://www.dreamstime.com/stock-photos-city-london-coat-arms-historic-central-city-image30204713>).

Edificator este ciocul alipit la

Grifonul sunt variantele plastice ale aceluiași simbol. Sub această formă a lupului cu pene, cu aripi și gheare de pasăre, având și un cioc în prelungirea botului, statuile Dragonului au fost expuse spre cinstire și în parcuri din Anglia (file:///D:/IN%20CURS/RELIGIE/Temple%20Bar%20'dragon%20supporter'%20Fleet%20Street%20_%20Kotomi_%20_%20Flickr.htm). Simbolul Dragon se mai află pe drapelul Țării Galilor și frecvent în toată heraldica europeană, ca teme vlaho-dacic pentru unitatea funciară a națiunii europene. Dată fiind largă răspândire a acestui simbol, Centrul American pentru Drapelele Lumii a concluzionat, în anul 1975, că sub semnul lui s-a făcut istoria din Persia

legitate privind înrudirea lingvistică a etnonimelor pentru neamurile înrudite etnic. Desigur, există și înrudiri etnice de neamuri, fără o înrudire lingvistică vizibilă a etnonimelor, dar înrudirea lingvistică a etnonimelor, de obicei orientează spre înrudirea etnică a neamurilor.

În lumina acestei legități, deosebit de important este cazul diferitelor neamuri, care s-au identificat prin unul și același etnonim, VENETI, deși au vorbit limbi total diferite. Mai bine cunoscuți au fost Eneti lui Homer, din zona Cetății Troia, Veneti de la Marea Baltică, Veneti de la Marea Adriatică, și Veneti de la Canalul Mânecii. În vremea Imperiului Roman, lacul Constance ([https://en.wikipedia.org/wiki/Obersee_\(Lake_Constance\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Obersee_(Lake_Constance))) se numea Lacus Venetus, cercetătorii sloveni (https://www.liveinternet.ru/users/oighear_agus_doiteain/post214436777/) indicând și alte triburi, care s-au identificat prin nume înrudite cu etnonimul Veneti. Or, asumarea unuia și aceluiași etnonim, VENETI, de către neamuri depărtate unele de altele și vorbind limbi diferite (limbi celtice, italiice, baltice, slave) nu poate fi explicată altfel decât admitând că fiecare din aceste triburi numite VENETI, s-au desprins din unul și același neam matcă, pentru a roii pe direcții diferite cu evoluții diferite, dar păstrând sub aceeași formă, VENETI, legătura cu etnonimul neamului matcă, de care s-au desprins. Această omonimie a etnonimelor, ca omonimie interlingvistică, este semnul și dovada de nezdruncinat a roirilor pornind de la acel unic *etnism primordial* postulat de Saussure și validat de descoperirile ulterioare.

Dorim să cunoaștem și chiar trebuie să cunoaștem acest etnism primordial, dar pentru a ajunge la izvorul unui râu, drumul se parcurge în sens invers curgerii lui. În mod similar trebuie procedat și pentru a afla izvorul matricial pentru etnonimele VENETI. Primul pas, mergând înapoi spre originea comună a etnonimelor de forma VENETI, are în vedere faptul că uneori consoana L poate trece la consoana N. Altfel spus, consoana N din etnonimul VENETI putea proveni din consoana L a unui etnonim anterior, VELETI, care chiar a existat (<https://en.wikipedia.org/wiki/Veleti>). Nu vom pretinde, în nici un caz, că acești Veleti, ce au trăit între Oder și Elba, ar fi fost strămoșii tuturor celor numiți Veneti, dar putem fi siguri că în evoluția lor lingvistică, etnonimele VENETI au trecut și prin forma VELETI, care se dovedește a fi fost o formă reală rămasă în istorie ca atare. Tocmai fiindcă au trecut prin forma VELETI, întregul ținut numit în antichitate Armorica, dintre fluviile Loara și Sena, incluzând și neamurile VENETE de la Canalul Mânecii, s-a numit până în evul mediu Letavia (Nic. Densușianu, *Dacia preistorică*, pag.837), care este anagrama etnonimului VELETI. Ca dovadă că această corelare, VENETI-VELETI-LETAVIA este corectă și reală și țările fostelor neamuri VENETE de la Marea Baltică poartă, în prezent, numele de Letonia și Latvia, respectiv Lituania și Letonia de astăzi. Precizăm că atestări documentare dovedesc că etnonimul VELETI, ca vechi etnonim intermediar cu o largă răspândire, a mai permis nașterea altor etnonime, printre care și etnonimele de forma *Leti* sau *Laeti*, asumate de triburi ce s-au germanizat ulterior.

Din punct de vedere lingvistic, forma VELETI, presupune, însă, o altă formă anterioară, VALATI, a cărei existență, de asemenea, a fost confirmată, deși cu mare întârziere. În scrisoarea sa din anul 1234 (<https://tiparituriromanesti.wordpress.com/2012/10/24/document-papal-din-1234-cu-privire-la-romanii-din-episcopia-cumaniei/>), Papa Grigore al IX-lea îi numește Walati pe românii din Curbura Carpaților, fapt ce arată că milenarul etnonim Valahivolohi putea deveni Walati în unele cazuri.

Așadar, pe baza acestor etnonime documentate în istorie, trecerea de la etnonimul Valahi la etnonimele Veneti a urmat, etapele: VALAHI→VALATI→VELETI→VENETI, ceea ce arată că toți acești VENETI, dar și urmașii lor de azi, sunt de origine valahică. Spre a generaliza această origine valahică pentru toate neamurile europene ar fi suficient să-l amintim pe Strabon, care a arătat că neamurile VENETE au fost prezente în întreaga Europă și că etnonimul lor împreună cu variantele sale a precedat alte etnonime în istoriografia Antichității sau pe lingvistul francez, Xavier Delamarre, care pe baza cercetărilor recente a propus, în anul 2003 ca indo-europenii din Europa să fie desemnați prin numele de VENETI (Venetes) (<https://fr.wikipedia.org/wiki/V%C3%A9n%C3%A8tes>).

Vom adăuga la aceste considerente privind unitatea valahică a europenilor, faptul că etnonimul VALAC reprezintă matricea, nu numai pentru etnonimele VENETI, ci pentru multe alte etnonime, așa încât din perspectivă etnonimică și, implicit, din perspectivă etnică, neamurile Uniunii Europene alcătuiesc, în fond, o singură națiune, racordată din punct de vedere lingvistic, dar și religios prin simbolul Dragon, la matricea sa valahică, care dăinuie până azi în Vatra Tradiției Primordiale de la Dunărea de Jos.

Ca dovadă că noi cercetări vor confirma, odată în plus, această realitate, să menționăm comunicarea publicată de Dr. Charles Bryant-Abraham în anul 2001, care spre final amintește de inscripțiile găsite în fostul oraș Dura-Europos, ridicat de Alexandru Macedon. Conform specialiștilor (http://www.angelfire.com/country/veneti/Bryant_AbrahamDirections.html) din domeniu, aceste inscripții sunt considerate VENETE și oferă dovezi, numite grele, pentru ca neamul marelui cuceritor să fie considerat de neam VENET. Deci cei ce au cercetat civilizația neamurilor numite VENETI, i-au identificat pe VALAHI cu VENETI, de unde și reciproca, de necontestat, că VENETII se confundă cu VALAHI. Alți autori consideră că neamurile scandinave au preluat de la VENETI, a se citi acum VALAHI, atât cuvinte cât și arta de a scrie rune.

Desigur, vor ieși la lumină noi și noi dovezi, dar cele deja acumulate sunt suficiente pentru a fi convinși că neamurile europene au o singură origine valahică și ca urmare se pot găsi reunite în marea națiune valahă, temei etnic pentru națiunea civică a Uniunii Europene.

Așadar, unitatea valahică a Europei reprezintă, în mod real, temeiul redresării noastre, dar promovarea lui în lume poate fi declanșată numai de determinarea cu care noi, românii de pretutindeni, ne asumăm idealul public național, singurul conferit nouă de dovezile solide ale istoriei.

PS Cele prezentate pot fi receptate numai în lumina datelor științifice acumulate în ultimele trei decenii, care corectează anumite cunoștințe moștenite din secolele anterioare.